

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at two shillings a year, payable in advance.

அம் புத்தகம். சஞ்சிகை யுக. துணை அம். ஆவணம். உச தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, August 24, 1848. [Vol. VIII. No. 16.]

TERMS OF THE PAPER.

For each copy—two shillings a year—PAYABLE IN ADVANCE.

To Subscribers who receive the Paper by mail, each copy, inclusive of postage—four shillings a year.

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by five subscribers writing their subscriptions and remitting them together in a single pound note.

The names of Subscribers will be published; and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size or seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Murrages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be post paid to receive attention.

POINT PEDRO—Mr. G. H. HALLOCK.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.

TRINCOMALIE—Rev. J. WALTON.

COLOMBO—MESSRS P. B. FERNANDO and SON.

KANDY—Mr. L. LAWTON.

BATTICALOE—Rev. J. GILLINGS.

MADURA—Rev. C. F. MUZZY.

DINDIGUL—Rev. J. RENDALL.

MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

சுபையா சாதவித்தியாசம் பார்ப்பது

தவமென வுணர்த்தல்.

அய்யாவே,

தங்கள் தாரகைவழியாய் மெய்யறிவு கொழுத்தி பற்பல சந்தேகங்களை நிவிர்த்தி யாக்கி மெஞ்ஞானஞ் சிறக்கவும் அஞ்ஞானம் பறக்கவுஞ் செய்வது கண்டு இக்கடி தத்திற்குந் தங்களபத்திரத்தில் ஓரிடங் கொடுப்பதென மனதிற்கொண்டு, தேண்டனி ட்டெழுதிக் கொள்வதாவது, கிறிஸ்துமார்க்கு குருமார் இவ்வூர்க்குவந்தது முதல் இது வரையில் சைவசமயானுசாரிகளாய் இருந் தவநேகர் கிறிஸ்துசமயத்தை அங்கீகார ம்பண்ணினார்கள். அப்படி அங்கீகரித் துக்கொண்ட எங்களில் மிகுதியானவர்கள் உங்கள் கனம்பொருந்திய சாஸ்திரப்பள்ளி க்குடத்தில் கிறிஸ்துமார்க்குப் போதனைக ளையும் பலவகை அறிவுத் தேர்ச்சிக்கான வைகலாயுங் கற்றுச் சாதனைசெய்தவராயிரு ந்தும், எங்கள் சமயத்துக்கு முழுதும் வே ருணதும் சைவசமயத்தோர்க் கூறானதுமா ன சாதிவித்தியாசத்தை இன்னுங் கைக் கொள்வதேது? நாம் சாதிவித்தியாசம் பார் க்கிறதேயில்லை. அதற்கறி குறியாய் நற்கரு ணைவேதியில் ஒரேபாத்திரத்திற் பானம்ப ண்ணுகிறோமென்றால், ஆம், அச்செய் கையின்பயனதுவாயிருந்தும், வேறு திர ளானசெய்கைகளால் இதன் பயனற்றதெ னக் கண்டுகொள்க. அதேவ்விதமெனில், நாடுபக்கத்திலே கிறிஸ்தவர்களுக்குள் யா தோரு சடங்குமுதலிய நடத்தப்படும்போ து நமதுடனெத்த கிறிஸ்தவர்களை அழை ப்பதற்குப் பதில், எங்கள் அஞ்ஞான உற வினரை அழைப்பதும் அஞ்ஞானிகளு டைய சடங்குக்குக் கிறிஸ்தவர்கள் போவ தும்அவ்விடத்தில் விழாவிற்கொப்ப நடக்கு ம் ஆராதனைகள், நடனங்களைப் பார்ப்பதும் கொண்டாட்டம்பண்ணுவதும், பயபத்தியு முண்மையுமுள்ளசகோதரனின் அழைப்பு க்குப் போகாமல் விடுவதும் சிலர் போயும், தான் உயர்துலத்தானென்றனுமானிக்கத்த

க்கதாய், அவ்விடத்திற் சாப்பிடாததுமேது? கிறிஸ்துமார்க்குப் போதனை இதுவோ பாரு ங்கள். கிறிஸ்துவுக்கும், பசாசுக்கும் கிறிஸ் துவின் பிள்ளைக்கும் பசாசின் பிள்ளைக்குஞ் சம்பந்தமுண்டோவெனத் தேருங்கள். கு ருமார் இவ்வூர்க்கு வந்தவுடன் கையில் உ யர்குலத்தவரும், ஐசுவரியமுள்ளவர்களாய் ருந்தவர்களும் அவர்களினரென்று பின்னி ற்க அன்னவஸ்திர கிலேசத்தால் சாதி யை இகழ்ந்தவர்களென்ன உங்களிடத்தி ற்சேர்ந்து, அன்னம், வஸ்திரம், கல்வி, உ த்தியோகம் முதலிய சலாக்கியங்களை அனு பவிக்கச்சே, முன்னிலமையில் எங்களுக்குத் தோற்றப்படாத சாதியின் அதிபுட்ப பி ரிவுகளை நாம் காணலாயிற்று. உயர்துலத்தவ னென்றாலும், கிறிஸ்தவனுபோதே தன் குலாசாரத்தையுந் தள்ளிவிட்டானென்றவி ளக்கமல்லவா? நாம் கிறிஸ்தவர்களானதினா ல் லவுக்ககாரியத்தில் முன்னிலமையில் நா ங்கள் அடையக்கூடுமென்றமனோபாவனை பண்ணாத சலாக்கியங்களையும் பெற்றோம். அப்படியே சாதிபேதத்தையிட்டு முன்னில மையில் கவனிக்கக் காத்திராத விசுநங்க ளையுங் காண்கிறோம். வேதக்காரராகிய எங் கள் வீட்டில் சைவசமயத்தவர்கள் சாப்பி டக் கூசாததேது? சீதாதியிலிருக்கும் வேதக் காரருடைய கிணற்றில்த் தண்ணீருங் குடி யார்களே. ஆச்சரியம்: நாங்களின்னும் சை வசமயத்தோர் பகுதியான சாதியென்னுஞ் சாமியை நமஸ்கரிக்கக்கொள்ள நாங்களி ன்னுஞ் சைவர்தானே. இத்திவாச்சரியமில் லை. அதைப் பேச்சினாலும், கொண்டா ட்டத்தினாலும், நடக்கையினாலும் ஒவ் வொரு செய்கையினாலுங் காட்டுகிறோமே சாதிபேதந் தவிர்க்கவேண்டுமென்றால் இ வ்வூரில் கிறிஸ்துமார்க்குப் பரம்பாடென்றே ண்ணுதிருங்கள். அதைத் தவிராததுதானே அதன் பிரபலியத்திற்குத் தடையென என் புத்திக்குத் தோற்றுகின்றது. தண்ணீரோடு ம் வாய்க்காலில் கஞ்சலும், திடலுமுண்டா யிருக்குமானால் மண்வெட்டியினாலே நாம் அதைச் செவ்வைப்படுத்துவதனால் தண் ணீர் வீணாய் போகுமென்றெண்ணாமல் மேல்வருந் தண்ணீர்தடங்காமல் அதைச் செவ்வைப்படுத்துவது புத்தியல்லவா? “தீ மையின் தோற்றத்தைத்தானும் தவிருங்க ள்” கத்தர் கற்பித்த இரண்டாங்கற்பனை யை மீறாமல், சாதிபேதந் கைக்கொள்ள லாமா? பின்னை நாங்களிக்கற்பனையை மீ றுகிறோமென்றால் எங்கள் கிறிஸ்துமதானு சாரகையெங்கே? “காண்கிற சகோதரனை ச் சிநேகியாதவன், முதற்கற்பனையிற் குறி த்தபடி “காணாத கர்த்தரை நேசிப்பானு”! நம்பவே கூடாது. பிரியமானவர்களே, சா தியே சைவமதமென்று தோற்றக்கொள்ள அதையும்விடாமல் கிறிஸ்தவர்களாயிருக் கலாமா? “கர்த்தர் தேய்வமானால் கர்த்த ரை வழிபடுங்கள், பாகால் தேய்வமானால் பாகாலை வழிபடுங்கள்” “ஒருவனிரண்டே சமானுக்கு ஊழியஞ்செய்யக்கூடாதே” சாதி யைவிட்டால் எம்மை மற்றவர்கள் இகழ் வார்களென்று பயப்படுகிறீர்களா? கிறிஸ்து வினிமித்தம் இகழப்பட்டோமானால் நாம்

கள் பாக்கியர். இவ்வலகத்திலே கிறிஸ்து வை அறிக்கைபண்ண நாம் வெட்கப்பட டோமானால், கிறிஸ்துவும் பரமபிதாவின் முன்பாக எங்களை அறிக்கைபண்ண வெ ட்கப்படுவாரே. உங்களுடனெத்த கிறிஸ தவர்கள் இளிகுலத்தாரென்றசட்டைசெ ய்யாதிருங்கள். “இந்தச்சிறியரிலோருவனு க்கு ஏதைச் செய்தீர்களோ அதையே என க்குச் செய்தீர்கள்” “பராபரன் பாரபட்சமி ல்லாதவர்” இதைக் குறித்துச் சென்றுபோ னவோர் நாயிற்றுக்கிழமையில் மெஸ்தர் பிளேற்சர் சொன்ன பிரசங்கத்தைக் கேட்கச் சகல சகோதரரும் கூடிவந்தாலோவென் றுசித்தேன். இதுமுதல் கிறிஸ்தவர்களாயி ருக்கிறோமென்றால் அதற்கான விதங்களை நடப்பித்து மேற்குறித்தவிதமாய் இருந்து அதின் பிரபலியத்துக்குத் தடைகாரராயிரா மல் அதன் விருத்தியே நமதலுவலாயிருக் கட்டும். இவைகளில் உண்டாகுஞ் சகல குற்றங்களையும் மன்னித்துக்கொள்ளவும், இதையிட்டென் சகோதரராகியவருஞ் சொ ல்லவிருப்பதைத் தாரகைவழியாய்த் தய வுசெய்யவுங் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தேல்லிப்பழை. ஓர்கிறிஸ்தவன்.

ஐயாவே,

இதன்கீழ்க்காணப்படும் இளஞருக்குப்பயோகமான பாட்டொன்று அனுப்புக்கிறேன். தயவுசெய்து தங்க ள் பத்திரத்தல் பிரகாரஞ்செய்தால் இதைவாசிக்கும் கற்றோர் தங்கள் பின்னகருக்குப் பிரயோசனமாக ஊட்டுவார்களெனக் கருதினேன்.

- க. துக்கம்நோவிங்கேயுறும் நம்மசைவிங்கேயுறும் விண்ணில் அஃதில்லையே ஆ, அது சந்தோஷம் சந்தோஷஞ் சந்தோஷம் ஆ, அது சந்தோஷம் அங்கு நாஞ் சந்திக்கையில்
- உ. இங்கே தேவன்புற்றவர் சாவறில் விண்ணேருவர் மீட்பைக்கொண்டாடுவர் ஆ, அது சந்தோஷம், &c.
- ஈ. ஓய்வுநாளுங் கற்றீரும் நல்லபாலர் யாவரும் அங்கே சென்றிருப்பார் ஆ, அது சந்தோஷம், &c.
- ஈ. பத்தியாய் விண்ணேக்கீரும் போதகர் பெற்றோர்களும் கூடியே மகிழ்வார் ஆ, அது சந்தோஷம், &c.
- ஊ. மீட்பருக்கப்போஸ்தவர் தோத்திரங்கள் பாடுவர் அஃதை நாங் காணலாம் ஆ, அது சந்தோஷம், &c.
- ஊ. உன்னத சிம்மாசனம் மீதல் மீட்பரைத்தீனம் கண்டு நாம் பூர்ப்போம் ஆ, அது சந்தோஷம், &c.
- ஊ. வாரும் நாரும் பாடுவோம் கிறிஸ்தவைக் கொண்டாடுவோம் விண்ணையே, நாடுவோம் ஆ, அது சந்தோஷம், &c.
- அ. கீருபையுள்ள தேவனே நாங்கள் மாவசத்தரே சுத்தீகரித்தீரும் ஆ, மகா, சந்தோஷம் சந்தோஷஞ் சந்தோஷம் ஆ, மகா சந்தோஷம் விண்ணைக் கூடிவாழ்கையில்.

யாழ்ப்பாணம், சுண்டிக்குழி }
 துணை அம் ஆவ. மா. } ௯. பர. அ.
 யாந் தேதி. }

உதையதாரகையின் முன்னமைத்தரையவர்களுக்கு துரிதமாக (ஸ்ரீ) ஆடி மீ அந் தேதி நடந்தபுதினம், நவால் வெள். சீதம்பரநாதன் சுப்புறமணியன் எழுதியயத்தருகிறத, நவால்குறிச்சியிலிருக்கும்காசி முத்தனும், ஆறுமுகம் சீதம்பரனும், தமிழ் அத்தகமா சுப்பிரத்தவர்களேன்று தமிழ்க் கோவிலில் தமிழ் பிபிரசங்கியாக இருந்தவர்கள். பின்பு நவால்குறிச்சியில் காசித்தவராய சுவாமிகோயிலிலே ஒரு வேள்வி செய்யும்படிக்குக் கொடி ஏற்றித் தேவ ஆராதனை செய்தார்கள். செய்துமுடிந்து செனங்கள் வீட்டுக்குப் போனர் அந்த இடத்திலே காசி முத்தனும், ஆறுமுகம் சீதம்பரனும் வந்து கொடிமரத்தையும் பிடுங்கி ஏறிந்து தமிழ்ச் சாதாரணக்குவலரோதமரண காரியங்களைச் செய்துபோட்டு ஓடிவிட்டார்கள். அதன் பின்பு முறைப்பாகோரனும் சீறிது சனங்களும் கோட்டுக்குப்போய் முறைப்பாடுபண்ணி நூகும் லக்க வழுக்கை நடப்பித்தார்கள். அந்த வழுக்கைப்பற்றி நீதவான் என்ன தெண்டிமை செய்கிறோவென்பது யந்து தமிழ்க்குருவானவரிடத்திலேபோய் இந்த வழக்கையிணக்கிவிட்டுப்படியாகப் பின் சென்றார்கள். அவருடைய கேள்விப்படிக்கும் அந்தக்குறிச்சியில் தலைமைக்காரருடைய ஒத்தானையினும் அந்த வழக்கை யிணங்கிக்கொண்டோம். ஆகையால் அவர்கள் தமிழ்மார்க்கத்துக்கு உண்மையுள்ளவர்களேன்று நம்பப்படவும்ல்ல வேறே மார்க்கத்து உண்மையுள்ளவர்களேன்று நம்பப்படவும்ல்ல ஒரு பயித்தியகாரர்களுக்குச்சரியாயிருக்கிறார்கள். இதுகாரியத்தை மாண்புமிகு கோவிலில் அச்சுக்கூடத்திலே உதையதாரகையின் பத்தித்துப் பிரசித்தம்பண்ணும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தாரகையே,
என்னையுடையார் கலமடந்தை எவ்வயிர்க்கு மன்னையுடையவடியிணைகள், இன்னளிரும் மென்மலர்க்கென்று மெனவுரைப்பர் மெய்யிலா வன்மனத்தேதந்தமோ வந்து-மாழ்ப்பாண முதலிய பலவிடங்களிலே நீண்டும் பலசாதியாரும் திருவிழா தீர்த்தமுதலிய சிற்பும் காணும்படி போக்குவரத்தாயிருக்கிறார்கள். புராண நீதிகள் இராசாக்கள் கவியான முதலிய சிறப்பு, உயிர்த்தம், தீர்த்தம், திருவிழா, பெரியநீதி காரியங்களை விளங்கப்போகிலும் அந்தமுகாந்திரகாரியம் குடிசனமாதிபாக எல்லாருமறியும்படி ஒப்பமெழுதி வள்ளுவனிடத்திலே கொடுப்பது அவனுக்குள்ளே பறையடித்துப் பிரசிக்கப்பண்ணுவது, அதற்குமேற் சகலரும் போய்க் குறித்த கருங்கண்ணு தங்கள் பழைய இடம் வருவது, இதைவிட்டுத் தங்கள் இச்சைப்படி குடிசனம் போய்க் கண்டவிடங்களுக்கும் உள்ளரணம் வியாதியினாலும் பின்னும் பலவித வருத்தமடைந்துவருகிறார்கள். ஆகையால் இப்படி நடக்கும்படி வந்தது காலக்கொடுமைமோ, சாஸ்திரங்களிலே சொல்லியிருக்குமோவென்று சந்தேகம். ஆகையால் இதற்கு கல்விமாண்கள் நல்லுத்தரவுசொல்லும்படி மன்றாடிக் கேட்கிறேன் சனங்கள் போகிறபோல் உள்ளூரல்லது பிரஜருக்குப் போகில் மனச்சாட்சிக்கு விரோதம்: பிறகாமலிருந்தாலும் ஊரவர்களும் உறவுமுறையாரும் பணச்செலவுக்குப் பயந்து இப்படி நடக்கிறது ஆண்பினை பலவிடங்களுக்கும் போக்கு வரத்து நல்லதென்று சொல்லுகிறார்கள். உதயதாரகையிலே இதைப்பதித்துப் பிரசிக்கப்பண்ணி வருடவிடையையுமறிவிக்கும்படி முகாமைக்காரருடைய தருமம்.

துரிதமாக (ஸ்ரீ) ஆடி மீ அந் தேதி } இலங்கைத்தீவுவு
உரு தேதி } மடாகாணம்,
பருத்தித்துறை, பெற்றார் நரசிங்கம்.

துரைகளே, அ. புத்தகம். 100. சஞ்சிகை தேசா தீபதியவர்களின் புத்தகம். கண்டமுதலிய இடங்களிலே குழப்படி நடக்கிறதென்றும், நற்குண நற்செய்கைகளைவளர்க்கும்பொருட்டுப்பிரயாசப்பட்டசகலமான பிரபுக்களையும் நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன் எனவெனில் குடிசெனங்களின் நன்மைக்கான முயற்சிகளை ஒருக்காலும் விட்டோய்திருங்கள் நீங்கள் ஏதும் என்னிடஞ்சொல்ல அல்லது அறிவிக்க விரும்பினால் நான் அவைகளை இனிமேல் நியாயப்பிரமாணங்களுக்கு வழுவன்றிக் கேட்கிறதற்கு ஆயத்தமாயிருக்கிறேன். இப்படி மகராசா விளம்பரம்பண்ணியிருப்பதற்கும் இவ்வுத்தரவு இத்தற்குமுன் சிலகாலநீடாடங்கிப் பஞ்சங், கோதாரி, யுத்தம், கள்ளர், அக்கினி, துட்டமிருகங்கள்முதலியவையினாலும், சனங்கள் சமாதானமில்லாமல் மிகுந்த உபத்திரவமடைகிறார்கள். இப்படி இவர்களுக்கும், பிறதேசத்தவர்களும் வந்து ஆபத்தினித்தம் உதவியோத்தானசெய்யும் இத்தவருத்தம்பரதாபடிக்கு முன்னே இலங்கையாரும் தேசாத்தீபதியவர்களுக்கு ஒரு மன்றாட்டம் மிகுந்த பிரயாசப்பட்டு எழுதிக்கேட்டேன் கடதாசியேழி மகராசாவைக்கேட்பதிலே பிரயாசமென்னவெ

ன்றால் கடதாசி இங்கிலீசிலே எழுதித்தரப் பிரக்கிராசி மார் முதலிய மற்றும்பேர்கள் நாங்கள் இந்தக் கடதாசி எழுதக்கூடாதென்றுந்தான் பிட்டசுத்தினுடைய அடக்கம் வேறென்றல்ல, அந்தக்கேள்வி தமிழ்தேசத்திலே வேதசாத்திரப்பிராணத்தேவையும் முக்கியமாகச்சொல்லியிருக்கும்அத்தகமகை வேதசனங்கள் இவ்வெனத்திரித்துமோசேமுதலியதீர்க்கதரிசுகள் இனும், எங்கள் வேதமுறைபோலே விளங்கச்சொல்லியிருக்கும் ஆகையால் நீங்களும்மனந்தீரும்பிஅப்படி வருகில் மறுமொழிசொல்லவும் நீங்களும் மனந்தீரும்பிச் சத்தியவேதமுறையிலே நல்லந்தும்படி ஆயத்தமாகவே சகல ஆபதும் நீங்கிப்போம் சுடவுள் எங்களுக்கு நன்மைசெய்வதே மூழ் நோக்கமாகவிருப்பார் சந்தேகமில்லை இதை உதயதாரகையின் பத்தித்துப் பிரசித்தம்பண்ணிச் சுவீசேஷபோதசர் சொல்லும் விடையையும் அறிவிப்பது முசாமைத்துறையுடைய தருமம் உதாரணம். கந்தப்பிராணம், தந்தைசொல்லும்புப்பவர்கள் தாயுரைத்துப்பார் அம்மறுதேசீகந்தம்மாணவையிகழ்ந்தோர் வந்தவனசெய் வேதநெறி மாற்றினர்கள்வாளாச் செந்தழலவாய நிரையத்தீன்டைசெர்வார்.

துரிதமாக (ஸ்ரீ) ஆடி மீ அந் தேதி } இப்படிக்கு,
மாசு நந் தேதி } பெற்றார் நரசிங்கம்.

ஐயாவே,
இற்றைக்குச் சில நாட்களுக்கு முன்னே இவ்விடத்திலுண்டாகிய குழப்படிகளாக குறித்துத் தங்களுக்கு கொரு கடிதமெழுதியனுப்பினேன். இன்னும் இந்த ஊரின் சமாதானமும் ஆறுதலும் முற்றும்வரவில்லை. இந்த மாசும், அந் தேதி செவ்வாய்க்கிழமை பகல் ஒரு கோட்டுமாசுக்கடி இவ்விடத்தின் கலகங்களுக்கு முற்காரணமாகப் போய்யரசனுடன் சேர்ந்த சனங்களுக்கு முதன்மையாய் நின்ற பூறுங் அப்பு என்கிறவனை விளக்கத்திலே கொண்டுவிந்தார்கள். இந்தப் பூறுங் அப்பு என்கிறவன் மகா கொடியவன். இவன் முன்னாலே சில கீழ்மீனல் குற்றங்களுக்காக மறியலிலிருந்து தப்பி ஒளித்துப்போன சோரனென்றுச் சண்டைக்குக் கொல்குத்து களவுக்குக் கைவந்தவனென்றும் பேர்போன பாதகன். விசாரணை பண்ணினவில்தான் எங்கள் மக்களை தங்கிய இராசாத்தியின் அரசுக்கு விரோதமான கலகக்காரனென்ற குற்றத்தை அவன் மேற் சுமத்தி அவனைச்சாயந்தீர்த்தம், 10. மணி நேரஞ் சுட்டுப்போடும்படி தீர்ப்பாயிற்று. இந்தத் தீர்ப்பைக்கேட்டவுடனே இதுவரையில் நெறியங் குறையாமலிருந்த பூறுங் அப்புடைய முகம் வாடி உடல் சோர்ந்துபோனது. பின்னாலே அவன் தன் சொய அறிவு தள்ளித்தவறும்படி பூலோகத்திலாசையை மறந்து மனதைத் தீட்டிப் பண்ணிக்கொண்டு சாயந்தீர்த்தம் சோசர் அவனைக் கொலைக்க துத்துக்குக் கொண்டுபோதும்போது வாய் நிறக்கத் தாம்புலம் போட்டுக்கொண்டிருக்கவளையுடனே நடந்து அவனைச் சூழ்ந்து சென்ற சனங்களுடன் செந்திரிப்பாய்ப் பேசிக்கொண்டு போனான். இந்த ஊர்ச்சனங்களுக்குள் இது நவமன ஆக்கின யானதினால் இதைப் பார்க்கும்படி தீராளான சனஞ்சேர்ந்து வந்து பார்த்து நின்றார்கள்.

மேற்குறித்த கலகக்காரனை ஒரு கம்பத்திலே சேர்த்துக்கட்டி முகத்தை ஒரு வேள்வனத் துக்கலால் முடி அவன் நெஞ்சுக்கெதிரே சுமார் (உய) முழத்தூரத்தில் நின்று, சு. சோசர் ஒருமிக்க வெடிதீர்ந்தார்கள். குண்டி அத்தத்துடனே ஒரு சீறிய புறவைப்போல பூறுங் இயைத்து சாய்த்து மடங்கினான். நாலு அல்லது ஐந்து நிமிஷத்தின் பின்னாலும் மறுபடி ஆறு சோசர் அவனைஞ்சுக்கிலக்காய் வெடிதீர்ந்து குண்டுப்பட்டவுடனே தீரேகம் மறுபடியும் குலுங்கிச் சாய்ந்தது. அதன் பின் டாக்டர் சேசநாயக பண்ணிய உயிர் முற்றும் பிரியாத நிமித்தியம் தனஞ்செய் பிரியம்படி பிச்சத்தோலில் காத்தண்டையில் ஒரு வெடி தீரவும் அவன்மனை சீறித்தேறித்தது. அதன் பின் பிரேதத்தையெடுத்துச் சூழியிற் புதைத்துவிட்டார்கள்.

இத்தற்குமுதலான குருநாகலென்கின்ற நகரத்திலு மொரு கலகத்தவனைவனைக்கோட்டுமாசல் செய்து சுட்டுப்போட்டார்களென்று சமாசாரம்பந்தது.

இதுவும்ல்லாமல் எங்கள் மக்களைதங்கிய இராசாத்திக்கு விரோதமாய்க் கலகஞ்செய்தெழும்பிய சோர இராசனைப் பிடிக்கும்படியான உளவுசொல்லிக்கொடுப்பவர்களுக்கு, 1000. பவன் வைகுமானங்கொடுக்கப்படுமென்று இலங்கைத் தேசாத்தீபதியவர்கள் பிரசித்தப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

மேலும் இந்தக் கலகத்துக்கு முதன்மைக்காரர் அநுசாரிகள் உளவர் சகலருடைய விடுவாசல் பணம்பண்டல் களனெழும்பு எல்லாமல் பறிமுதலையெடுக்கும்படுமென்றும், இனிமேல் இவ்வதகு செய்பவர்களுக்கு அவ்விதம் நடத்துவிக்கப்படுமென்றும் கண்டியில் தளகத்தனாகிய கர்னல் விளம்பரஞ்செய்திருக்கிறார். அப்படி நடப்பித்துவருகிறார். அகப்பட்ட இரண்டு த

வலவமாருடைய ஆதனம் இரண்டு முன்று லெட்சம் இறைசால் பெறுமதியுள்ளது. மண்ணுக்குள் புதைத்துவைத்த புதைபல் சல்லிக்காசுகளும் இன் வெள்வரும். இன்னுஞ் சீவில் கோடு தீர்க்கவில்லை. இப்போது மார்சல் லோ அல்லது இராணுவ அதிகாரம் நடப்பதன்றிச் சீவில் நீதியில்லை.

சில தமிழர் இந்த வருஷப்பஞ்சாங்கப்பலவன்பார்ந்து அதில் இராச கலகமும் குடிகள் நெருக்கமுமுண்டென்று பேசிக் கெத்தவும் பயப்படுகிறார்கள். கோப்பித் தோட்டங்களில் சேவித்த வடதேசத்துக் கூலிச் சனங்கள் ஓடிக் கவலந்துபோனதினால் அவ்விடத்திலிருந்து இலங்கைக்குக் கூலிச் சனம் வரப்பயப்படுமாகையாலும் இந்த வருஷக் கோப்பிச் சீறிது சேதம்போய்விடுமென்று பயப்பட்டுவெளியிருக்குது. இலங்கையின் கவணரவர்கள் இதைச் சென்னைபட்டினக் கவணரவர்களுக்குத் தெரிவித்து அந்தந்த ஊர்க்க் கலக்கட்டமார் தங்கள் தங்குகூற்றிற் சனங்களுக்கு இலங்கையில் இப்போது குழப்பம் என்றச் சமாதானமுண்டுபட்டதென்றும், கூலிச் சனம் முன்போலப் பயமீன்றி வந்து சேவித்துப்பிழைக்கலாமென்றும் பறைமுறைசாற்றி அறிவிக்கும்படி கட்டவா கொடுக்கத்தக்க விதங்களாய்முதி நிரும்புப்பியிருக்கிறார்கள். இந்தப் புரளியின் நிமித்தியம் சாமான் சரக்குமிகுதியாய் வரத்தல்லாதபடியால் விலை மெத்தவாக் கொடிமையாய்ப்போயிற்று. அரிசீ ருசல் ஒன்று ரூபாய் மூன்றே முக்கால் அல்லது ஏழு சீலினும் ஆறுபென்சமாய் விர்த்து. இப்படிக்கு, அரிசம ஆண். ஆவ. மா. } கண்டியிலிருக்கும் யுத தேதி. சனிக்கிழமை. } ஓர்யாழ்ப்பாணத்தான்.

பிரெஞ்சுதேசத்தவர்களுக்கு அவ்விடத்துக் கோவரீனமேந்தாருக்கும் நேரிட்ட யுத்தத்திலிருக்கியாருக்குள்ளும் எத்தனை பேரிருந்துபோனார்களென்றும் எத்தனைபேர் சாயப்பட்டார்களென்றும் திட்டமாய்ச் சொல்லிக்கொள்ளக்கூடாது. ஆகிலும் யுத்தத்திலிருக்கியாருக்குள்ளும்மரித்தவர்கள், சதுத்துச் சொச்சப்பெரென்றும் காயப்பட்டவர்கள், அதுத்துச் சொச்சப்பெரென்றும் ஒருவகையாய் இறப்போடுத்துப் பண்ணப்பட்டது மேலும் கொலையுண்டவர்கள், யது. பேரென்றும், காயப்பட்டவர்கள், உயது பேரென்றும் வேறொரு வகையாய் இறப்போடுத்துப்பண்ணப்பட்டது ஆகிலும் கோவரீனமேந்தார் பண்ணியிருக்கும் இறப்போடுத்தின்படி, பிரெஞ்சு தேசத்து யுத்தத்திலே மடிந்தவர்களும் காயமடைந்தவர்களும் ஏறக்குறைய 100,000 பேரென்று தோற்றுக்கின்றது.

ஊரவர்களும் கோவரீனமேந்து உத்தியோகஸ்தர்களும் ஒருவர்க்கொருவர்க் யுத்தஞ் செய்யாமல் சமாதானப்படுப்படிபண்ணிக்கொள்ளப் பாரிசு நகரத்து ஆட்சுவீசோப்பு என்பவர் பட்ட பிரயாசம் அவருக்கே சீவனுக்கு மோசமாய் விளங்குது எப்படியெனில், யுத்தநகரத்தையிருக்கின்றமுதலாளியிடம்போய் சமாதானமாயிருக்கின்றது சொல்லும்படி நான் கலகம்பண்ணினவர்களிடம் சொல்ல இடம் கொடுப்பீரோவென்று கேட்ட போழ்து, அவர் அதற்குச் செய்யென்றுத் செய்யாதையென்றுஞ் சொல்ல மாட்டோமென்று விட்டுருந்தார். அப்பொழுது மேற் சொல்லிய ஆட்சுவீசோப்பு என்னும் குருவானவர் ஓர் வகையான மரத்தின் கொப்பொன்றைப் பிடுங்கி இருதிறமுஞ் சமாதானம்பண்ணிக்கொண்டார்களென்பதற்கு அடையாளமாக அதைச் சுமந்துகொண்டுபோய்ப் போர்ச்சேவகருறையும் மதிவ்ம்தேறி வின்று சகல சலகக்காரருக்கும் ஆசீர்வாதுஞ்சொல் வி யுத்தத்தை விட்டோய்து சமாதானமாய்க் கீழ்ப்படிந்திருங்களென்று சொல்லுதுது சொல்லமன்மை இரண்பேர்கை ஆர்ப்பரித்தது

அப்பொழுது கலகக்காரர் நெருங்கித் தீக்கொண்டிவிசோப்பு கொன்னகாரியத்தில் ஏதோ மோசம் இருக்குதென் சென்னை ஐயுறவுகொண்டவர்களாயிருக்கும்பொழுது ஒரு வெடி தீர்ந்தது, எந்தவளத்தால் வந்ததென்று தெரியவில்லை. அப்பொழுது இரணவீரரும் அவர்களுக்கெதிரிகளாகிய கலகக்காரரும் ஒருவர்க்கொருவர் சுட்டார்கள். அதில் ஒரு குண்டு சமாதானஞ்செய்து ஆசீர்வாதம்பண்ணப்போன வீசோப்புடைய இடுப்பிலேபட அவருடனே விழுந்திருந்துபோனார்.

மார்க்செல்லி என்னும் நகரத்திலும் மிகவும் மனவிதனமாக குழப்படிகள் ஆன் மீ இருபத்திரண்டாந் தேதியுமதன்பின்னாலும் உண்டப்பட்டன. அவ்விடத்தில் அரசாட்சியாரால் அகப்படுத்தப்பட்ட படைக்கலங்கள் ஏறக்குறைய ஒன்பதுகோடி.

ஒருவளத்தில் யுத்தங்களும் புத்தமுயற்சிகளும் பஞ்சங்களும் நடக்க, மறுவளத்திலே கோதாரியென்னும் கொள்வானோயணுக்கி அநேகரை இரைமாக்குது. அப்படியே றாசியாமுதல் இருபதுநாடுகளின் கோதாரி மும்முறாய் நடக்குது.

MORNING STAR.

Jaffna, August 24th, 1848.

HOW TO SAVE THE NATION;

A DIALOGUE BETWEEN TWO NEIGHBORS.

Sophas. Friend Moros, I have a plan to save the nation without noise or gunpowder; a plan that has the merit of being simple, scriptural, and effectual.

Moros. Well, Sophas, let us hear what it is.

S. It is—that all fathers and mothers should faithfully train up their children in the nurture and admonition of the Lord. — (a pause.)

M. Well, go on; let us hear further about your wonderful plan.

S. I have got through with it.

M. Pshaw! I thought you were going to say something deserving of profound attention.

S. I have said something deserving of attention and of practice too; but, as I anticipated, it does not please you, because it is attended with no pomp or parade. If I had laid before you some great unwieldy plan, you would have been all attention and admiration. If I had proposed to have a General Convention of all nations in London or Paris, or Washington, to abolish war and slavery, sectarianism, and despotic government —

M. Well, if we were to have such a Convention, would it not be a glorious meeting?

S. I have not said that it would not—but if I had proposed some such wild, Quixotic enterprise for the reformation of the world, you would have been delighted, and would have begged to be on the Committee for getting up the affair. You would have thought it marvellously pleasant and profitable to be writing letters to great dignitaries about the world but when I tell you to begin at home, and train up your own children in the way of holiness, you cry out "Pshaw!" It is evident enough that the farther from your own family your field of labor is, the better. You would esteem it a most philanthropic enterprise to go to some end of the world, to "set matters right there;" but your own children may be left unguarded and un-instructed, to associate with profane swearers and Sabbath-breakers, and drink in iniquity like water; so that, when they come to be of age, they forsake the religion of their fathers, desert the house of God, and join themselves to the company of the ungodly—they may do all this, and you not feel guilty for their apostasy from "the faith once delivered to the saints." Nevertheless, I have proposed the true plan for saving the nation, and the only practicable plan. This plan has, as I remarked at the outset, the following recommendations.

1. It is simple. It proposes that each father and mother should begin at home and set matters right there.

2. It is scriptural, having God's express sanction and promise. "Train up a child in the way he should go, and when he is old he will not depart from it."

3. It is effectual. It strikes at the child's bad habits in their very commencement, before they have had time to gather strength by indulgence; and it implants in his mind the seeds of virtue and piety, while it is yet tender and susceptible of culture. It is as if a gardener should visit his garden every morning from the time he first sows his seeds, and should carefully pull up every little weed the moment it shows itself above ground, instead of waiting till it has grown tall, and rank, and strong, so that, in attempting to pluck it up, he must needs pull up his garden vegetables with it.

Family government, neighbour Moros, is the foundation of a nation's prosperity, and of a church's prosperity too. If parents train up their children to habits of obedience, integrity and piety, they cannot but make good and orderly citizens. And good and orderly citizens will make a well-ordered and prosperous commonwealth. Where, on the contrary, the children are left to grow up without restraint or instruction—an ignorant, self-willed, vicious brood—it is not in the power of good forms of government or of good laws to make them good citizens. But where the citizens are corrupt and lawless, there the commonwealth will soon go to destruction.

Did you ever read what William Penn says on this subject? "Governments," says he, "rather depend upon men, than men upon governments. Let men be good, and the government cannot be bad; if it be ill, they will cure it. But if men be bad, let the government be never so good, they will endeavor to warp and spoil it to their turn. I know some say, let us have good laws, and no matter for the men that execute them; but let them consider that, though good laws do well, good men do better; for good laws may want good men, but good men cannot want good laws nor suffer ill ones. It is true good laws have some awe upon ill ministers, but that is where they have not power to escape or abolish them, and the people are generally wise and good; but a loose and depraved people love laws and an administration like themselves."

What do you think of these words of the Old Quaker?

M. I must confess that they are very sensible words.

S. They are so indeed, worthy to be written in letters of gold. They contain the true theory of a nation's prosperity, especially of a Republic like ours. We must have good men. The nation then that neglects family government is on the high road to ruin— (American) Ohio Observer.

THE TRUTH KEPT BACK.

There are many ways in which a preacher may fail in the execution of his trust. From inattention, he may be unacquainted with the wants of his people, and of course unable to supply them. The love of ease may prevent the efforts needful to enrich himself and his people with knowledge. But there is another principle, which I think lies at the root of ministerial unfaithfulness; which slides very insensibly into the human heart; and which has produced unspeakable mischief in the church: I mean a disposition to accommodate the truths of the Gospel to the prevailing sentiments of the world; or to form a compromise between the doctrines of the cross and the feelings of the natural heart. Every pious minister, when attempting to preach the Gospel, knows that he is about to deliver a message, most ungrateful to the ears of unregenerate men. Indeed there has never been any set of principles, or any system of truth on earth, which the world hates so much as it hates the pure Gospel of Christ. This at first view, may appear strange; it is, in itself, a matter of curious speculation; but it is undoubtedly true. The law of God reveals the condemnation of the sinner; the Gospel reveals his redemption; and yet mankind hate the Gospel more than they hate the law. In proof of this, it is only necessary to attend to the manner in which our Saviour, and many of his faithful servants, have been treated. Moses established the law among the Israelites; our Saviour established the Gospel among the same people; and yet the Saviour was persecuted with much deeper enmity than Moses. Indeed, there has never been such display of enmity on earth, as was manifested against the Saviour and many of his most faithful disciples. And the only cause of this enmity was, their determination to propagate the Gospel. But this enmity of the human heart is the same in every age. And when a Christian minister is fully sensible of this fact; when he knows that the message he is about to deliver has so much opposition from the world to encounter, he is strongly prompted to change the aspect of that message, and to substitute a little of his own wisdom for the wisdom of God.

TRUE GREATNESS.

Chief Justice Marshall was in the habit of going to market himself, and carrying home his purchases. Frequently he would be seen returning at sunrise, with poultry in one hand and vegetables in the other. On one of these occasions, a fashionable young man from the North, who had removed to Richmond, was swearing violently because he could find no one to carry home his turkey. Marshall stepped up, and asking him where he lived, said, "That is my way, and I will take it for you." When they came to his house, the young man inquired, "What shall I pay you?" "O, nothing," said the Chief Justice, "you are welcome, it was on my way, and no trouble." "Who is that polite old gentleman, who brought home my turkey for me?" inquired the young man of a by-stander. "That," replied he, "is John Marshall, Chief Justice of the United States." "Why did he bring home my turkey?" "To give you a severe reprimand, and teach you to attend to your own business," was the reply. "True greatness never feels above doing any thing that is useful; but especially, the truly great man will never feel above helping himself. His own independence of character depends on his being able to help himself. Dr. Franklin, when he first established himself in business in Philadelphia, wheeled home the papers which he purchased for his printing office, upon a wheelbarrow, with his own hands.—Anecdotes for Boys.

CIVIL ADVANTAGES OF RELIGION.

One of the missionaries at the Sandwich Islands who is well informed upon the subject, states the incidental influence of the Gospel upon the manners and education of the inhabitants to be surprisingly great, especially among the people of Hawaii, where in a few years more of continued prosperity, not a single vestige will be left of their former degradation and heathenism. Schools are rapidly advancing. The common branches are as well taught in many of the schools, as they were in this country twenty years ago. The children are clean and well-dressed, and the people are rapidly acquiring property.—Am. Paper.

THE BIBLE.

What sort of a book is this, that even the winds and waves of human passion obey it? What other engine of social improvement has operated so long and yet lost none of its virtue? Since it appeared, many boasted plans of amelioration have been tried and failed; many codes of jurisprudence have arisen, and run their course and expired. Empire after empire has been launched on the tide of time, and gone down, leaving no trace on the waters. But this book is still going about doing good—leavening society with its holy principles—cheering the sorrowful with its consolations—

'strengthening the tempted—encouraging the penitent—calming the troubled spirit—and soothing the pillow of death. Can such a book be the offspring of human genius? Does not the vastness of its effects demonstrate the excellency of its power to be of God?

QUEEN'S ADVOCATE.—H. C. SELEY, Esq. has received the appointment of Queen's Advocate.

MISSIONARY.—The *Severn*, on which sailed the Rev. D. Poor and his party from Jaffna, is advertised to have arrived in England on the 28th June. We shall expect Letters from him by the next mail.

THE KANDY REBELLION.

It is now thirty years since, Ceylon saw the Kandyan rise in revolt against the British power, and that was precisely three years after the ceding of the Kandyan Province to us by the native people. In that case the outbreak was organized and matured by the late King's friends and relatives, and extended through many Districts of the Interior. It was not quelled until after a considerable effusion of blood on the side of the natives and with much fatigue and danger on the side of the British forces.

In 1842, there were some trifling disturbances in the vicinity of Kandy, with which it was said the name of some Pretender to the Kandyan throne was connected but so unimportant was it that it was not generally known to have taken place until it had been put down.

Since that period, Ceylon has remained perfectly tranquil, and to the eyes of most people was likely to have remained so. There can be little doubt but that the condition of the inhabitants of the Kandyan Province, under our rule, is vastly superior to their position whilst tyrannized over by their native King, and there are numbers amongst them still alive who must be able to bear testimony to the difference of the Singalese and the British sway. The poor are no longer openly oppressed, but may and do acquire property, which our laws secure to them; the better classes of natives have been also gainers and many amongst them have risen rapidly in their circumstances. Education for their families is at their command and though perhaps not generally availed of, it is yet not altogether disregarded, especially near the towns.

On the other hand there are evils which still remain in the system and which will be far from easily eradicated. Whilst freeing the native population from the tyranny of one chief Despot, we left them at the mercy of many scores of petty tyrants—Headmen of various grades, and for the most part inimical to our government. The even handed nature of our laws, but ill-accords with their notions of things, and it is not difficult to fancy this class of men sighing for the old days of Singalese tyranny. In their discontent they are beyond a doubt encouraged by the Buddhist Priests, who hate us on political and religious grounds. They feel that every Missionary, and every publication in the native language, and every school that is opened is a mine laid beneath the foundation of their superstitious idolatry, and therefore their ardent hope and wish is to see us driven away from the country. For some years past it is said they have experienced a falling off in the revenues of their Temples, and this naturally exasperates them.

Another circumstance in connection with these events, must not be overlooked, which is the giving up the possession of the Dalada Relic, or Sacred Tooth of Buddha, to the natives in the end of the last year, after having kept it in our custody since 1815 when we first occupied Kandy. The superstition connected with this Relic is that whoever holds possession of it will as a consequence obtain the mastery in the Kandyan country, for that its possession gives the supremacy. They having now the custody of this Relic of superstition, has been a means of working upon the feelings of the common people, and in addition to this, it is known that the priests had industriously circulated a prophecy that the great Bridge which had brought the English into their country should become decayed when their supremacy was on the decline; and which has really occurred recently. These two circumstances have doubtless been made the most of to stir up the people, and fortunately for the endeavors of the malcontents, our Legislature having enacted some new Ordinances levying fresh taxes on the natives, these were at once made a pretext for instigating the poorer classes against the Government, and the cunning Headmen and Priests, declared in addition that the recent enquiries which were being made in the various districts of the island relative to produce, population, &c., for the compilation of the Government blue book, had also immediate reference to taxation, and that anything the native possessed, down to their infants were at once to be taxed. That these wicked misrepresentations should have had their full effect on an ignorant and superstitious people cannot be any matter for surprise: the Headmen and others finding that great numbers of the discontented listened to them with readiness, began to persuade them that now was the time for throwing off the yoke of the British, for that the whole native population would rise to second them.

We do not believe that the discontent was after all very general: that it was confined to narrow limits is pretty clear, from the fact of the comparatively few

who took part in the rising, and the ease with which it was put down. We cannot learn that more than 6000 or 7000 Kandyans were in the field throughout the whole affair, and this in districts where ten times as many inhabitants might easily have been found.

We are happy in being able to assure our friends at home, that no anxiety need be felt by them for the safety of either their property or their kindred in Ceylon. It would have been painful indeed had this Mail left affairs in confusion and alarm. It is to be hoped that recent events may induce our authorities to remodel the entire system of internal Government by Headmen, leaving far less in their power, as well as reading a severe lesson to the Buddhist Priests.—*Examiner.*

Through the favor of the Government Agent, we have been furnished with a copy of the two following Circulars, which we are happy to publish for general information.—Government have issued a Proclamation making "known that all persons known to afford concealment to any individuals connected with the late disturbances or supplying them with rice or other sustenance of any kind, will be held to be parties to their treason and punished accordingly."

CIRCULAR.

Colonial Secretary's Office, Colombo, Aug. 9th 1848.

Sir,
With reference to my Circular of the 4th instant, I am directed to communicate to you that since that date no fresh tidings of any rencounter with the rebels has been received. Several parties are in close pursuit of the Pretender, who is supposed to be secreted in upper Doombera, and the Government have every hope that the measures taken to apprehend him will shortly be crowned with success.

2. An individual who attempted to pass himself off as king in the Kornegalle district was apprehended on the 3d instant, together with a few others (one of them styling himself adikar) by the Ratta mahatmeya of the Henielle Hatpattoo in the seven Korles. The pretended king was shot by sentence of a Court martial on the following day.

3. Since then, the superior Headmen appear to have recovered in some degree from their panic and are coming in to Kornegalle and Kandy to give information.

4. A Court martial is now sitting in Kandy for the trial of the Rebels;—the noted robber and principal leader in these disturbances, Poorang Appoo, was to have been tried yesterday.

5. The accounts from all other parts of the Kandy districts are of the most favourable character, though there still exists a dread amongst the villagers of depredation by bands of robbers which the late disturbed state of the interior have induced to congregate.—As a precautionary measure, and to allay fears of this description a small detachment of Malays has been sent by the Hangevelle road to Ratnapoora.

6. A wing of Her Majesty's 25th Regiment having arrived at Trincomalie from Madras has enabled the Officer commanding the Forces to march a body of troops from Trincomalie on the disturbed District and His Excellency has every hope that the insurgents, who still keep together will very shortly be dispersed.

7. The latest intelligence from all parts of the island represents the different districts as perfectly quiet, or at the most only excited by alarm from the proceedings of the Rebels, or apprehension from the attacks of robbers who have taken advantage of the present confusion to commit depredations on some of the high roads.

I have, &c.

(Signed) W. MORRIS,
Acting Assistant Colonial Secretary.

The Government Agent Jaffna.

CIRCULAR.

Colonial Secretary's Office, Colombo, Aug. 16, 1838.

Sir,

1. In continuation of the periodical reports of the State of the Interior, I am directed to inform you that since the 19th inst. the date of my last communication on the subject, the accounts from the disturbed districts have been pacific. The troops are engaged with the Civil Officers securing prisoners and taking possession of confiscated property.

2. The rebels in the 7 Korles have been completely dispersed and there are no reports of any fresh gatherings; some armed parties are still in concealment in the jungles of the Matella district, but they have not come into collision with the troops. All other parts of the Kandyan Provinces are peaceful and the inhabitants pursuing their ordinary avocations.

3. Courts Martial are being held both at Kandy and Kornegalle. The notorious Poorang Appoo has been executed, and several others concerned in the outbreak, including the late Rattamahatmeya of Matelle, sentenced to transportation.

4. A party of troops sent to Kangwelle and placed under the instructions of Mr. Layard, Justice of the peace, has succeeded in driving away the gang of robbers that infested that neighborhood.

5. The Malabar coolies in the Coffee Estates have continued faithful to their trust; there is not any unusual amount of departures from the island, and considerable numbers have lately arrived at the Northern

ports, many of whom in the belief that the communication by the direct routes to Kandy was impeded, reached Colombo by the road along the Coast, and have proceeded to the interior in search of employment.

I have, &c.

(signed) W. MORRIS,
Acting Assistant Colonial Secretary.
Govt. Agent, Jaffna.

To the Editor of the "Morning Star."

DEAR SIR,

I wrote to you some few days ago about the attempted rebellion of the Kandyans.

Poorang Appoo a notoriously bad character who was one of the ring leaders in the rebellion was also caught. He was tried by a Court Martial on the 8th inst. and sentenced to be shot the same day at 5 o'clock, P. M. which was duly carried into execution.—Another rebel was likewise tried and shot the preceding day at Kornegalle.—We witness daily some being added to the number of prisoners. All is now quiet and public peace is restored; though Martial Law is still in force.

By a proclamation of the Right Honorable the Governor dated 3d inst. a reward of One Hundred and fifty Pounds sterling is offered to any person or persons who shall give such information as shall lead to the apprehension of the pretended king.

By another proclamation dated 8th inst., Lieut. Colonel Drought, Commandant of Kandy has ordered the seizure and attachment of the lands, houses and other property of all the persons of whatever rank or description, who have joined in the wicked rebellion against the authority of Her Majesty the Queen.

It is said that the property of two of the Headmen that have been engaged in the rebellion would amount to two or three hundred thousand dollars in value.

It is likely that one or more of the prisoners may come forward to reveal the whole truth about the rise and principal leaders of the rebellion, being admitted as Queen's evidence.

Kandy, 11th Aug. } I am Sir, yours, &c.
1848. } A JAFFNA MAN RESIDING AT KANDY.

OVERLAND INTELLIGENCE.

By the *Colombo Observer* of August 16th and 17th, we have European intelligence to July 7th; and horrifying intelligence indeed it brings from Paris.

The Populace rose in insurrection against the new government on the 23d June, threw up barricades and maintained their positions with desperate obstinacy against the attacks of the Government forces. Hard fighting was continued for four days, and the streets of Paris were literally deluged with the blood of its citizens—but the Government was victorious and the semblance of order at last restored.

When the fighting began, the National Guards turned out unwillingly, but once engaged, they fought with desperate courage, and ultimately with assured success. The insurgents at their most numerous time on Saturday at noon are believed to have mustered 100,000 men, actually engaged under arms or in fortifying posts.

The venerable Archbishop of Paris was a martyr in the endeavour to restore peace. He waited on General Cavaignac, to ask him if it were forbidden to carry to the insurgents words of peace and conciliation. The General declined either to permit or forbid: the attempt would be highly dangerous, but the people would undoubtedly be greatly moved. The archbishop resolved to go. He returned to his palace, called to his side his two Grand Vicars, and with them, presented himself at the foot of the column of the Bastille. The Colonel in command of the troops ordered the firing to be stopped; a branch was broken off from a tree on the Boulevard and borne before the archbishop as a sign of peace by the two Grand Vicars.—The venerable pastor mounted the barricade and impressively blessed the wild men below him; who in reverence stayed their fire as the regular troops had done. The Archbishop had begun to speak to them of peace and submission, when a sudden drum-roll was heard; the insurgents were agitated and suspected treachery; a shot was fired, by whom it is unknown—the soldiers and the insurgents resumed a miscellaneous firing; and the Archbishop struck by a ball in the loins, fell as if dead—the insurgents crowded up on the barricade, lifted him in their arms, and bore him to the rear.

An exact estimate of the loss of life and the number of the wounded is at present unattainable. One set of returns obtained by the Assembly represented the killed on both sides at from 3000 to 4000, and the wounded at about twice that number, making a total of 10,000. Other accounts are current which swell the numbers to 10,000 killed and 20,000 wounded; and we have heard an estimate, based on official information which gave the total killed and wounded in Paris at 50,000 persons. Four or five of the members of the Assembly are among the killed and about as many among the wounded. Fourteen Generals have been put *hors de combat*, several being killed. The loss in superior officers has been greater than in the most brilliant engagements during the wars of Napoleon.

Many prisoners were made. A body of 1,500 of these were the subject of a tragic incident: as they passed, unarmed, towards the vaults of the Tuilleries under escort, a mass of the Garde Mobile were stimulated to take a revenge: a volley was fired into the midst of them as they marched and above a hundred fell dead.

At Marseilles, serious disturbances occurred on the 22d and some succeeding days which are believed to have had connection with the rebellion in Paris. The quantity of arms seized by the authorities may be imagined from the fact that 90,000 muskets have already been deposited in the fortress of Vincennes, and that in the 12th arrondissement alone 27,000 have been found.

France is thought more secure than heretofore; the strength of parties has been mournfully displayed, and the physical force of the French army having been supported by the National Guards, there is but little chance of the populace making head for some time to come; and as all countries agree that France has a right to choose her own government, it seems

to be fortunate that one strong enough to stand has been produced by the second revolution, and as the military will have enough to do in France to maintain its power, there seems for the present no reason to fear she will seek a cause for war with any European power.

John, Arch-Duke of Austria, is commissioned by the Emperor, who is too ill to leave the baths of the Tyrol, to open the states of Vienna in his name, and with his authority; and at the same time, John, Duke of Austria is elected by the German Parliament *Reichs ver Weser*, or Protector of the Empire, the centre of the national unity of Germany. At the same moment the nobles of Hungary trust to the mediation, or rather the arbitration of Archduke John, the settlement of their disputes with that singular power, the Ban of Croatia, and the frontier Slavonians. He will be called upon too, to decide upon the claims of Italy to the Venetian territory, and even to a part of the Tyrol.

The Schleswig-Holstein quarrel continues to be the subject of negotiations for peace, but the preparations for proceeding with the war are not slackened.

In St. Petersburg, in Moscow, and in twenty other districts in South Russia the cholera is raging fearfully.

The last news from Italy is disastrous. The national cause retrogrades, and the Roman troops especially are growing weary of their work and breaking up just when a gleam of success encourages the Austrians.

His Holiness the Pope has had a severe epileptic attack.

In Parliament there has been much speaking, but very little business has been accomplished.

Mr. Hume's motion on national representation was lost by a majority of 267—84 being for it.

There is a rumour that the Earl of Clarendon will retire and that Lord Hardinge will be the lord-lieutenant of Ireland. A fourth repeal party, that of the federalist, who desire a triennial session of the British parliament in Dublin is said to have revived.

[For the Morning Star.]

ENCOURAGEMENT TO MINISTERS OF THE GOSPEL.

It is no uncommon thing that Ministers of the Gospel become discouraged when they see that the minds of the people among whom they labour are not bent towards the religion of Christ, that the more they preach the Gospel, the more opposition they encounter, that the religion of Christ is ridiculed and that those who do not thus oppose its progress, care not for the salvation of their precious souls, their cares being wholly occupied in seeking what they shall eat, and what they shall drink, and wherewithal shall they be clothed. Such discouragement though natural, is not very reasonable. They ought to consider that though the minds of many are obstinate, and perverse, and unyielding, though many ridicule the blessed name of Christ, these are not good reasons to infer that such will never receive the truth. What was the spiritual state of Britain, some three or four centuries ago, which now contains nearly one third of the Protestant population of the whole world, and which, because it is a Protestant kingdom, now stands erect, raising its head towards the skies, as a trophy of the wonderful influences of Protestantism? It was filled with all the superstition of the religion of pope, the antichrist,—those who professed to be Protestants were burnt alive,—yea, until several years after the advent of the Saviour, they were plunged in the worst Paganism. The Hindu rites noted for their abomination were not much more abominable than those performed by the savage Britains to please their gods. Was it not by the ministerial efforts of the bold Latimer, the energetic preaching of the indefatigable Whitefield, Wesley, and Bunyan, and many other devoted men of God, that England and Scotland maintain the honorary rank? Did not these men of God meet with reproach, opposition, and persecution? Had these and other soul-loving men loved their own security and ease, had they been discouraged because the people, for whose salvation they labored did not seem to inquire and receive the truth; the condition of the United Kingdom would not be in the present state of blessedness. What reason have ministers to be discouraged, when they see that though their labor is great their fruits are but little, not considering that as a flourishing vine from which one can well expect an abundant supply of grapes, does not for months, and even years, give any sign of bearing fruit, and as (if it bears fruit) the fruit it bears the first time, is too little in comparison to what it will bear; so also is the case of their labor among sinners. And ministers have no plausible reason to be discouraged, when they see that their faithful labors have caused great opposition: let them call to mind the preachings of the apostles and other devoted men, they will find that in almost every instance, if not in all, they were to encounter great oppositions, whereas there were some at least that received the truth and blessed the Lord for his great goodness to them in making known the way of salvation. And true, it is very painful to see that many care not for their precious souls, that many are slaves of worldly-mindedness, sensuality and ostentation, let them tell of their fearful state in the great day, how they shall depart from the presence of the Most High God, and be plunged in the dark bottomless pit the smoke of which shall rise for ever and ever; let the men of God tell these miserable creatures of their fearful state at death, of their unsatisfiable pleasures of sin, of their being enslaved by Lucifer the prince of darkness, who being destined by the God of justice to suffer for ever, ensnares all he can to suffer the fearful doom. This will in some degree move their wicked and depraved hearts. And there are other reasons that should urge ministers to carry on their labor with indefatigable energy; which are the promise of the Spirit of power divine, the reward of such as make known the grace of God through Christ, the great worth of the immortal soul; and above all the love of the Redeemer, the King of kings and Lord of Lords, who ever liveth, and to whom be given praise and glory and thanks by all on earth, and all in heaven.

I remain, Sir, yours very respectfully,
S. TISSERA.

TO CORRESPONDENTS.

"Hinduism Unmasked" is received and will probably appear in our next.

நாற்சமயகோளரியை வரவிடுத்தவருக்கு.

இச்செலவு இலங்கைத்தீவில் நீகழ்ந்த சமாச்சாங்ககனாத் தாரகையிற் பதிக்கவேண்டிய தவச்சமயநுந்ததால், நாற்சமயகோளரி தடங்கலாயிற்று. இதனடுத்தவருந் தாரகை கோடக்கம் முறைபேரே பிரசித்தஞ் செய்யப்படும்.